

Warszawa, dnia 15 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 493/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Justyna Dołhy

SR del. Małgorzata Nowak - Januchta

protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

4. przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 15 października 2021 r.

5. sprawy K. O., syna M. i W., ur. (...) w N.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego, obrońcę oskarżonego i prokuratora

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

9. z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt II K 55/19

11. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania do Sądu Rejonowego w Legionowie.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Justyna Dołhy SSR del. Małgorzata Nowak - Januchta

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 493/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt. II K 55/19</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	K. O.	Odwzorowanie linii papilarnych oznaczone lit. „a”, „b”, „c”, „d” na folii ślad/dowód nr 1, oraz lit. „a”, „b”, „c”, „d” na folii ślad/dowód nr 2 nie są zgodne z odwzorowanymi porównawczymi liniami papilarnych palców w przesłanym materiale porównawczym, odwzorowania linii papilarnych nie oznaczone literowo na foliach ślad/dowód nr 1, ślad/dowód nr 2 z uwagi na niewystarczającą liczbę wymaganych cech szczególnych nie nadają się do identyfikacji	Opinia daktyloskopijna	k.826-828
2.	K. O.	Dochód uzyskany przez oskarżonego	Dane z systemu e-P.	k.852
3.	K. O.	Oskarżony jest osobą uprzednio karaną	Karta karna	k.857-860
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	Opinia daktyloskopijna	Złożona przez biegłego opinia została wykonana rzetelnie i zgodnie z standardami procesowymi		
2.	Informacja z systemu e - (...)	z dokumentu urzędowego w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do uprzedniej karalności oskarżonego		
3.	Karta karna	dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do uprzedniej karalności oskarżonego		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów				

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>Apelacja prokuratora :</u> Prokurator na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność kary 2 lat pozbawienia wolności, wymierzonej K. O., jako rażąco niskiej i przez to nie uwzględniającej w należytych stopniu celów kary, podczas gdy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i dane o osobie sprawcy wskazują, iż karą współmierną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	będzie kara 4 lat pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ustosunkowanie się do zarzutów prokuratora jest przedwczesne wobec stwierdzenia uchyleń które musiały skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i orzeczenie wobec oskarżonego K. O. za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. kary 4 lat pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			

<p>Ustosunkowanie się do wniosku prokuratora jest przedwczesne wobec stwierdzenia uchybień które musiały skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>				
Lp.	Zarzut			
3.2	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>Obrońca oskarżonego zarzuca:</p> <p>1) rażąca obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci:</p> <p>a. art. 117 § 2 k.p.k. w zw. żart. 374 § 1 zd. 1 k.p.k. w zw. żart. 390 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy głównej w dniu 9 marca 2020 roku pod nieobecność oskarżonego, a następnie zamknięcie w tym dniu przewodu sądowego i wydanie wyroku w sytuacji, gdy oskarżony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

usprawiedliwił swoją nieobecność wskazując na obiektywne przesłanki zdrowotne, o których Sąd meriti miał wiedzę i mimo to ich nie uwzględnił - co skutkowało naruszeniem prawa oskarżonego do obrony i pozbawieniem oskarżonego możliwości brania udziału w czynnościach postępowania sądowego:

b. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 zd. 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 390 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz bezzasadne uznanie, że oskarżony nie występował o doprowadzenie go na rozprawę wyznaczoną na dzień 9 marca 2020 roku, co skutkowało prowadzeniem przez Sąd meriti rozprawy mimo usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego w sytuacji, gdy oskarżony pismem z dnia 5 lutego 2020 roku wniósł o doprowadzenie go na rozprawę, o

czym prawomocnie rozstrzygnął Sąd Okręgowy Warszawa-Praga i w Warszawie postanowieniem z dnia 8 lipca 2020 roku - co skutkowało nierozpoznanie wniosku oskarżonego o doprowadzenie go na rozprawę, a w konsekwencji naruszeniem prawa oskarżonego do obrony poprzez przeprowadzenie postępowania I sądowego bez udziału oskarżonego:

c. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art.; 6 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 9 marca 2020 roku i w konsekwencji przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego, zamknięcie przewodu sądowego i wydanie w tym dniu wyroku - co skutkowało uniemożliwieniem oskarżonemu udziału w postępowaniu pomimo zaistnienia

przesłanek
usprawiedliwiających
jego j nieobecność
i złożenia przez
oskarżonego
wniosku o
nieprzeprowadzenie
czynności bez jego
udziału, co w
konsekwencji
doprowadziło do
naruszenia prawa
oskarżonego do
obrony;

d. art. 4 k.p.k.
w zw. z art. 7
k.p.k. w zw. z art.
410 k.p.k. skutkujące
dokonaniem
dowolnej a nie
swobodnej oceny
dowodów, a także
dokonaniem
pobieżnej analizy
materiału
dowodowego
sprawy, z
pominięciem
wszechstronnego
rozważenia
wszystkich
ujawnionych
okoliczności
poprzez:

i. dokonanie
podziału zeznań
świadka Ł. K. na
„część wiarygodną” i
„część
niewiarygodną” ze
wskazaniem, że
wiarygodna część
obejmuje logiczne i
rzeczowe zeznania,
w których świadek
podaje, że dokonał
czynu wraz z
oskarżonym, w

sytuacji gdy rzetelna i szczegółowa analiza zeznań składanych przez świadka w :
postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym ujawnia błędy logiczne, rozbieżności i nieścisłości, co zostało przez Sąd pominięte;

ii. pominięcie, że w postępowaniu przygotowawczym świadek Ł. K. uczestniczył w eksperymencie procesowym, a ponadto trzykrotnie składał zeznania, przy czym każda kolejna czynność dokonywana z jego udziałem ujawnia rozbieżności, które winny być poddane rzetelnej ocenie;

iii. bezkrytyczne przyjęcie wersji wydarzeń przedstawionych przez świadka Ł. K. w i postępowaniu przygotowawczym pomimo braku potwierdzenia tych zeznań w postępowaniu sądowym, przy jednoczesnym pominięciu, że nie zgromadzono innych bezpośrednich dowodów

wskazujących na sprawstwo oskarżonego, a mogących

stanowić potwierdzenie części zeznań świadka, którą Sąd niezasadnie uznał za wiarygodną;

iv. wskazanie, że „wiarygodna część” zeznań świadka Ł. K. znajduje potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych, w protokole oględzin miejsca zdarzenia oraz w treści wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie (k. 546-562), podczas gdy jest to stwierdzenie dowolne i zbyt ogólne, a wymienione w uzasadnieniu dowody nie stanowią potwierdzenia, że oskarżony dokonał kradzieży z włamaniem wraz z Ł. K., a potwierdzają jedynie fakt zaistnienia samego zdarzenia;

v. brak uwzględnienia, że świadek Ł. K. ujawnił organom ścigania okoliczności czynu, którego był inicjatorem, i w którym brał udział,

a zatem miał wiedzę na temat okoliczności jego popełnienia, co jednak nie stanowi potwierdzenia na dokonanie czynu wspólnie z oskarżonym, gdyż treść depozycji świadka nie wskazuje na udział oskarżonego w zdarzeniu:

vi. niezasadne uznanie, że zeznania świadka złożone na rozprawie w dniu 9 marca 2020 roku stanowią próbę udzielenia oskarżonemu wsparcia lub są wyrazem obaw za złożenie obciążających zeznań, w sytuacji, gdy świadek mając pełną swobodę wypowiedzi podczas rozprawy, na której oskarżony nie był obecny, w sposób jednoznaczny i definitywny zaprzeczył takim sugestiom;

vii. uznanie, że analiza zeznań świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie wskazuje, że w postępowaniu sądowym świadek zeznawał nieprawdę w sytuacji, gdy nie

istnieje bezpośredni dowód mogący stanowić potwierdzenie takiego twierdzenia, przy jednoczesnym istnieniu dowodów pośrednich, które w świetle podawania przez świadka odmiennych wersji wydarzeń poddają w wątpliwość współsprawstwo oskarżonego;

viii. całkowite pominięcie i nieuwzględnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że zeznania świadka Ł. K. złożone zarówno na etapie postępowania przygotowawczego oraz w postępowaniu przed Sądem, w zakresie w jakim Sąd meriti uznał je za prawdopodobne, nie wskazują żadnych konkretnych okoliczności mogących stanowić podstawę do uznania, że świadek dopuścił się popełnienia czynu właśnie z oskarżonym, w sytuacji gdy pomiędzy sprawcami musiał istnieć jakiś podział ról i współpraca w dokonywaniu poszczególnych czynności

składających się na całość zdarzenia;

ix. całkowicie nieuprawnione wywiedzenie błędnych i nielogicznych wniosków ze stwierdzenia świadka Ł. K., że nie zna on K. O. przy jednoczesnym wskazywaniu przez świadka szczegółów dot.

wzrostu i postury oskarżonego, co w znacznym stopniu zaważyło, na uznaniu przez Sad meriti. że świadek „kłamał” w zakresie w jakim podawał, że nie dokonał czynu z oskarżonym. w sytuacji gdy taki sposób dowodzenia jest nieprawidłowy i sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego:

x. dokonanie wybiórczej analizy zeznań świadka Ł. K. i przesądzenie o ich wewnętrznej sprzeczności wyłącznie w oparciu o niespójne twierdzenia świadka w zakresie tego czy zna czy nie zna oskarżonego, w sytuacji gdy

dokładna analiza zeznań prowadzi do jednoznacznego wniosku, że sprzeczności pojawiają się również w zeznaniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, a ponadto, że na podstawie treści zeznań nie da się ustalić szczegółów umożliwiających zidentyfikowanie oskarżonego jako współsprawcy czynu;

- wszystkie wyżej wskazane naruszenia stoją w sprzeczności z zasadą obiektywizmu wyrażoną w art. 4 k.p.k., co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wydanego wyroku polegającym na uznaniu, że zeznania świadka złożone na etapie postępowania przygotowawczego dowodzą sprawstwa; oskarżonego, pomimo, że są niewystarczające dla takiego uznania winy i nie znajdują potwierdzenia w

pozostałym
materiale sprawy;

e) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 370 § 1 i § 2a k.p.k. poprzez niewyjaśnienie okoliczności sprawy w sposób wyczerpujący, pomimo możliwości przesłuchania świadka Ł. K. na rozprawie w dniu 9 marca 2020 roku inna okoliczności dokładnego przebiegu zdarzenia z dnia 26 lutego 2010 roku i roli oskarżonego w tym zdarzeniu, czego Sąd nie uczynił, ograniczając się jedynie do zadania świadkowi jednego pytania, w sytuacji gdy stanowił on jedyne bezpośrednie źródło dowodowe w sprawie, a na rozprawie zeznawał odmiennie niż w toku postępowania przygotowawczego, przy czym oskarżony nie był obecny na rozprawie oraz nie posiadał obrońcy, który mógłby reprezentować jego interesy - co skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku

i przesądzeniem o winie oskarżonego;

f) art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 352 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania świadka Ł. K. z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa w sytuacji występowania rozbieżności w zeznaniach świadka oraz ujawnienia przez świadka okoliczności poddających w wątpliwość jego zdolność do prawidłowego i spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń, co skutkowało bezpodstawnym uznaniem tej części zeznań świadka za niewiarygodne, a ostatecznie również błędem w ustaleniach faktycznych mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegającym na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu jedynie w oparciu o wycinek zeznań świadka;

g) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez całkowicie dowolne i niezajdujące potwierdzenia w materiale sprawy uznanie, że zeznania świadków A. J. oraz M. J. udowadniają fakt, że oskarżony „dokonał włamania do domu pokrzywdzonych wspólnie z Ł. K., skąd zabrali rzeczy wskazane w akcie oskarżenia”, w sytuacji gdy, świadkowie A. J. oraz M. J. nie byli naocznymi świadkami zdarzenia i nie zeznawali na okoliczność cech zewnętrznych wyglądu ani tożsamości sprawcy gdyż na żadnym etapie postępowania nie mieli wiedzy co do tych okoliczności, a ponadto zeznania świadka M. J. stanowiły w głównej mierze zrelacjonowanie informacji i spostrzeżeń przekazanych jej telefonicznie przez męża;

- co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych mających wpływ na

treść zaskarżonego wyroku polegającym na przyjęciu, że złożone przez tych świadków zeznania stanowią potwierdzenie dokonania czynu przez oskarżonego;

h) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy ujawnionych w protokole oględzin miejsca zdarzenia i dalszych dokumentach postępowania przygotowawczego, w postaci:

- braku zlecenia przez organy ścigania zbadania i poddania specjalistycznej analizie dwóch pojedynczych odcisków (odwzorowań) podeszwy obuwia zabezpieczonych na miejscu zdarzenia;

- braku zabezpieczenia przez organy ścigania na miejscu zdarzenia kartonu, który znajdował się przy wjeździe na posesję i nie należał do pokrzywdzonych;

• utracenia przez organy ścigania w toku postępowania przygotowawczego materiału w postaci wyselekcjonowanych śladów linii papilarnych zabezpieczonych na miejscu zdarzenia i przeznaczonych do badań daktyloskopijnych, co uniemożliwiło uzyskanie opinii biegłych w przedmiotowym zakresie;

- co skutkowało brakiem uwzględnienia, że na miejscu zdarzenia zabezpieczono dwa pojedyncze odciski obuwia, co jednoznacznie podważa zeznania świadka Ł. K. w zakresie w jakim wskazuje on na dokonanie czynu wspólnie z oskarżonym oraz błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez przesadzenie o sprawstwie oskarżonego, pomimo, że jedynym dowodem obciążającym oskarżonego jest część zeznań

świadka Ł. K.
złożona w
postępowaniu
przygotowawczym,
która została
podważona treścią
protokołu oględzin
miejsca zdarzenia:

i) art. 167 k.p.k. w
zw. z art. 193 § 1
k.p.k. w zw. z art. 366
§ 1 k.p.k. w zw. z art.
7 k.p.k. w zw. z art.
410 k.p.k. w zw. z
art. 4 k.p.k. w zw. z
art. 6 k.p.k. poprzez
nieuwzględnienie
wniosku
dowodowego
oskarżonego o
przeprowadzenie
dowodu z opinii
biegłych z zakresu
daktyloskopii,
traseologii i
osmologii, a także
nieznajdujące
potwierdzenia w
materiale sprawy
uznanie, że „w
sprawie nie zostały
zabezpieczone
dowody, które
można by było
porównać” w
sytuacji, gdy w na
miejscu zdarzenia
zabezpieczono
odciski linii
papilarnych
nadające się do
analizy oraz dwa
odciski podeszwy
obuwia, jednak w
toku postępowania
przygotowawczego
dowody te zostały
w sposób zawiniony
utracone - co

uniemożliwiło
przeprowadzenie
dowodu mającego
na celu wykluczenie
sprawstwa
oskarżonego;

j) art. 7 k.p.k. w zw. z
art. 410 k.p.k. w zw.
z art. 366 § 1 k.p.k.
poprzez całkowite
zaniechanie
uwzględnienia
okoliczności, że;
plan dokonania
kradzieży z
włamaniem przez
Ł. K. do domu
pokrzywdzonych w
W. zrodził się
wskutek powzięcia
przez świadka
szczegółowych
informacji od syna
pokrzywdzonej M.
J. i wszystkie te
informacje okazały
się Prawdziwe, co
w znacznym stopniu
ułatwiło Ł. K.
popelnienie czynu
zabronionego - co
skutkowało błędem
w ustaleniach
faktycznych
polegającym na
uznaniu, że
oskarżony dopuścił
się popelnienia
zarzucanego mu
czynu przy
jednoczesnym
pominięciu, że
okoliczności sprawy
w postaci informacji
posiadanych przez
Ł. K., sposób
dokonania czynu,
pojedyncze odciski
obuwia

zabezpieczone na miejscu zdarzenia, fakt korzystania przez świadka z instytucji z art. 60 § 3 Kk oraz rozbieżność w zeznaniach składanych na różnym etapie postępowania wskazują na duże prawdopodobieństwo samodzielnego popełnienia przez Ł. K. tego czynu;

k) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez brak dokonania analizy materiału sprawy pod kątem rozważenia możliwości samodzielnego popełnienia czynu przez Ł. K., wobec ujawnienia w toku sprawy okoliczności uprawdopodobniających taką ewentualność oraz brakiem dowodów na poparcie twierdzeń wskazujących na udział oskarżonego w tym zdarzeniu;

l) art. 16 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez błędne poinformowanie oskarżonego zarządzeniem z dnia 17 lutego 2020 roku o tym, że adwokat

J. B. jest obrońcą z urzędu oskarżonego, w sytuacji gdy, obrońca ta została zwolniona z obowiązku w dniu 28 stycznia 2019 roku, a zatem w dacie wydania zarządzenia nie pełniła już takiej roli, co skutkowało poniesieniem przez oskarżonego negatywnych konsekwencji procesowych w wyniku nieprawidłowego działania Sądu oraz aparatu wewnątrzsądowego;

m) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający poznanie logicznego procesu, który doprowadził Sąd do definitywnego przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego, a ponadto:

i. z pominięciem jednoznacznego wskazania na czym Sąd oparł poszczególne ustalenia faktyczne;

ii. bez należytego rozważenia i dokonania oceny dowodów

przemawiających za
przyjętymi
ustaleniami
faktycznymi i
przeciwko nim;

iii. bez wyjaśnienia
licznych i istotnych
nieścisłości
zaistniałych w
sprawie oraz braków
postępowania
przygotowawczego,
które przeniknęły
do postępowania
sadowego:

n) art. 413 §
1 pkt 3 k.p.k.
poprzez zawarcie w
komparycji
zaskarżonego
wyroku błędnych
danych
personalnych
oskarżonego, co
skutkowało
wskazaniem w części
wstępnej
zaskarżonego
wyroku danych,
które nie określają
tożsamości
oskarżonego;

2) błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku i mający
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku polegający
na niezasadnym
uznaniu, że
oskarżony K. O.
w dniu 26
lutego 2010 roku

dopuścił się czynu
zarzucanego mu w
akcie oskarżenia w
sytuacji, gdy brak
jest wystarczających
dowodów
świadczących o
sprawstwie
oskarżonego w tym
zakresie, co
skutkowało
bezpodstawnym
uznaniem
oskarżonego za
winnego popełnienia
zarzucanego mu
czynu;

3) obrazę przepisów
prawa materialnego
w postaci:

a) art. 42 ust.
2 Konstytucji RP
oraz art. 6 ust.
3 lit. c Konwencji
o ochronie praw
człowieka i
podstawowych
wolności poprzez
naruszenie jednej
z podstawowych
gwarancji
procesowych
oskarżonego, jaką
jest prawo do
obrony w sensie
materialnym i
formalnym, poprzez
całkowicie
niezasadne
odmówienie
tymczasowo
aresztowanemu
oskarżonemu, który
nie korzystał z
pomocy obrońcy,
prawa do udziału w
rozprawie głównej,
w sytuacji gdy,

	<p>okoliczności sprawy uzasadniały odroczenie terminu rozprawy w trybie art. 117 § 2 k.p.k..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Obrońca ma rację podnosząc, że w toku postępowania przed sądem I instancji doszło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego poprzez zaniechanie doprowadzenia go na rozprawę, o co wnosił pismem z dnia 5 lutego 2020 r. (k.567). Oskarżony wskazał wówczas, że termin rozprawy wyznaczonej na 9 marca 2020 r. koliduje z terminem jego operacji, na którą zostanie przetransportowany do ZK B.. Sąd Rejonowy nie zweryfikował tych informacji, mimo iż w aktach sprawy znajduje się również pismo z Sądu Okręgowego Warszawa -Praga w Warszawie (do którego dyspozycji oskarżony przebywał w AŚ B.) o cofnięciu zgody na doprowadzenie oskarżonego na</p>				

rozprawę do Sądu Rejonowego w związku z wyznaczonym na 9 marca 2020 r. terminem przyjęcia oskarżonego do Oddziału Laryngologicznego Szpitala (...) w B. (k.575). Te wszystkie informacje obligowały Sąd Rejonowy do odroczenia rozprawy i umożliwienia oskarżonemu udziału w niej, bowiem zgodnie z art. 374 § 1 kpk oskarżony ma prawo brać udział w rozprawie. Jeżeli sąd I instancji z jakiegoś powodu chciał zgodnie z art. 378 a § 1 kpk przesłuchać świadków, którzy stawili się na rozprawę w dniu 9 marca 2020 r., to powinien to wyraźnie zaznaczyć w protokole oraz po przesłuchaniu tych osób rozprawę odroczyć i wezwać oskarżonego na kolejny termin i pouczyć o treści art. 378 § 3-7 kpk. Tymczasem z protokołu rozprawy z dnia 9 marca 2020 r. wynika, że sąd I instancji nie dostrzegł, że w piśmie z k. 567 z dnia 5 lutego 2020

<p>r. oskarżony wyraził chęć osobistego udziału w rozprawie, bowiem sąd postanowił „na podstawie art. 374 § 1 kpk prowadzić rozprawę mimo nieobecności oskarżonego, gdyż był prawidłowo zawiadomiony o rozprawie i nie składał wniosku o doprowadzenie (le. 581). Z uwagi na powyższe uchybienie ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy jest przedwczesne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Legionowie do ponownego rozpoznania;</p> <p>2) zmianę zaskarżonego wyroku w jego części wstępnej poprzez prawidłowe</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

oznaczenie danych osobowych oskarżonego K. O., ur. (...) w N., syna M. i W. zd. D..			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Naruszenie prawa oskarżonego do udziału w rozprawie i w konsekwencji prawa do obrony musi skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.			
Lp.	Zarzut		
3.3.	<u>Apelacja oskarżonego:</u> Oskarżony zarzuca: błąd w ustaleniach faktycznych, naruszenie przepisów prawa materialnego, pozbawienie oskarżonego prawa do obrony poprzez rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność, oraz fakt pozbawienia go obrońcy, naruszenie przepisów postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	karnego poprzez niesprowadzanie oskarżonego na rozprawę.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty oskarżonego są tożsame z zarzutami obrońcy i w związku z tym nie zachodzi konieczność ponownego odnoszenia się do nich, bowiem zachowuje aktualność argumentacja przedstawiona w punkcie 3.2 niniejszego uzasadnienia			
Wniosek			
Oskarżony wnosi o uniewinnienie, ewentualnie zwrócenie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec rozpoznania sprawy pod nieobecność			

oskarżonego, mimo iż wnosił o doprowadzenie na rozprawę, stanowi naruszenie prawa do obrony i musi skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Rozprawa została przeprowadzona pod nieobecność oskarżonego, który nie został na nią doprowadzony pomimo tego, że			

<p>o to wnosił i jednocześnie usprawiedliwił brak możliwości doprowadzenia go na rozprawę w dniu 9 marca 2020 r. swoim stanem zdrowia, tj. zaplanowanym terminem przyjęcia do szpitala (...).</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			
<p>5.3.1.4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			
<p>Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy zawiadomi prawidłowo oskarżonego i jego obrońcę o</p>			

<p>wyznaczonym terminie rozprawy, przesłucha oskarżonego, jeżeli się stawi lub będzie wnosił o doprowadzenie go z aresztu śledczego lub zakładu karnego, oraz przesłucha świadków.</p> <p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy sąd podda wnikliwej i wszechstronnej analizie zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSO Aleksandra Mazurek SSO Justyna Dolhy SSR Małgorzata Nowak - Januchta</p>		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt. II K 55/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt. II K 55/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt. II K 55/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana